

kom til at tænke paa en Falskspiller, der smiler af Forlegenhed, da han mærker, at han er opdaget.

„Naa, hvad siger du saa?“ spurgte Fætteren, der stod og trippede bag hendes Stol. „Nu maa du virkelig udtale dig! Finder du ikke Ligheden god? Du skal sige din Mening lige ud. Det Lys i Øjet! Synes du, det ligner?“

Hun greb til Udflugter. Skønt hun skammede sig over ham, kunde hun ikke faa sig til at stille ham blot for Karsten From, vilde fremfor alt ikke lade sig mærke med nogen hemmelig Forstaaelse og svarede, at hun fandt adskilligt godt i begge Billederne men ogsaa en Del at udsætte paa dem.

„Men nu Valget! Den store Afgørelse, Jytte!“

I Stedet for at svare saae hun sig med et undersøgende Blik omkring i Atelieret og betragtede dets mange halv-færdige Malerier og Kulskitser. Paa et Staffeli tæt ved hende stod et legemsstort Portræt af en ung Verdens-dame i en maaneskinsblaa Selskabsdragt, malet med den virtuosmæssige Dygtighed i Gengivelsen af Silkestoffer, Guldbrokade og Juveler, der havde gjort Karsten From til den fornemme Verdens Yndlingsmaler. Et Stykke falsk og tom Bravur-Kunst. Paa et andet Staffeli saaes en friseret Husaroberst i Galauniform mandig støttet til en Pallask, og ved Siden af stod en gammel Biskop med store blaa Øjne, der lyste af himmelvendt Fromhed omkap med et Par Ordensstjerner paa hans sorte Fløjls-orнат.

Og pludselig syntes Jytte at forstaa Meningen. Naar